

EUROOPA KOHTU OTSUS

10. aprill 1984*

Parlamendi tööpaigad – Sinna määratud töötajad

Kohtuasjas 108/83,

Luksemburgi Suurhertsogiriik, esindaja: välisministeeriumi rahvusvaheliste majandussuhete osakonna direktor Julien Alex, keda abistas advokaat André Elvinger, Luxembourg, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, advokaadibüroo André Elvinger,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: peadirektor Francesco Pasetti-Bombardella ja õigusnõunik Roland Bieber, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Euroopa Parlamendi peasekretariaat, Kirchberg,

kostja,

mille esemeks on nõue tühistada Euroopa Parlamendi 20. mai 1983. aasta resolutsioon Euroopa Parlamendi poolt 7. juulil 1981 vastu võetud Zagari raportist tehtavate järelduste kohta (EÜT C 161, 20.06.1983, lk 155),

EUROOPA KOHUS

koosseisus: president J. Mertens de Wilmars, kodade esimehed T. Koopmans, K. Bahlmann ja Y. Galmot, kohtunikud lord Mackenzie Stuart, A. O’Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling ja C. Kakouris,

kohtujurist: G. F. Mancini,

kohtusekretär: P. Heim,

on teinud järgmise

otsuse

1. Luksemburgi Suurhertsogiriik esitas ESTÜ asutamislepingu artiklite 31 ja 38 ning teise võimalusena EMÜ asutamislepingu artikli 173 ja Euratomi asutamislepingu artikli 146

---

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

alusel hagiavalduse, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 10. juunil 1983, paludes tühistada Euroopa Parlamendi 20. mai 1983. aasta istungi protokollis avaldatud resolutsiooni Euroopa Parlamendi poolt 7. juulil 1981 vastu võetud Zagari raportist tehtavate järelduste kohta (EÜT C 161, 20.06.1983, lk 155).

2. Tuleks meelde tuletada, et parlamendi 7. juuli 1981. aasta resolutsioon, millega võetakse vastu Zagari raport, oli Luksemburgi Suurhertsogiriigi tühistamishagi esemeks, mille põhjal tehti Euroopa Kohtu 10. veebruari 1983. aasta otsus kohtuasjas 230/81: Luksemburg vs. parlament, EKL 1983, lk 255).
3. Vaidlustatud resolutsiooni kohaselt parlament, leides, et „tal on õigus teha oma töö korraldamiseks kõik vajalikud otsused, mis ei eelda nõukogu osalemist ega heakskiitu“, et „7. juuli 1981. aasta otsuste rakendamisel peetakse kõik osaistungjärgud Strasbourgis, mis on Euroopa Parlamendi ametlik tööpaik“, et „komisjonide ja fraktsioonide koosolekud peetakse tavaliselt Brüsselis“ ning et „Luxembourg jääb kohtu- ja finantsasutuste asukohaks“;

„1. on otsustanud:

a) teha 1983. aasta eelarve ja hilisemate eelarvete raames 7. juuli 1981. aasta otsustest järeldused;

b) hakata peasekretariaadi töötajaid jagama tööpaikade vahel kõige ratsionaalsemal viisil, määrates, et peamiselt täiskogu istungite toimimist toetavad talitused asuvad alaliselt seal, kus parlament peab oma istungeid, s.t Strasbourgis,

määrates, et peamiselt komisjoni toimimist toetavad talitused asuvad Brüsselis;

c) võtta tulevikus arvesse sellist töötajate jagamist uute töötajate värbamisel;

d) võtta arvesse töötajate õigustatud huve, kohaldades võimalikult ulatuslikult vabatahtlikku üleviimist ja kaasates töötajate esindajaid täielikult käesoleva resolutsiooni rakendamiseks võetavate meetmete väljatöötamisele;

2. teha juhatusel ülesandeks algatada administratsiooni struktuurimuudatusi, mille eesmärk on võimaldada paindlikumat töötempot, näiteks eriistungite kiire korraldamine;

3. teha peasekretärile ülesandeks valmistada viivitamata ette käesolevas resolutsioonis nõutavad ümberkorraldusmeetmed.“

Parlamendimenetluste läbiviimine

4. Vaidlustatud resolutsioon võeti vastu aruteludeta ja hääletamata parlamendi kodukorra, nagu see kehtis hagi aluseks olevate asjaolude esinemise ajal, artiklis 49 ettenähtud kirjaliku menetluse teel.
5. Nagu ilmneb 10. märtsi 1983. aasta istungi protokollist (EÜT C 96, 11.04.1983, lk 45), teavitas parlamendi president täiskogu, et vaidlustatud resolutsiooni ettepanekule „oli alla kirjutanud üle poolte parlamendiliikmetest“. Samuti teatas ta, et „kuna kõnealune resolutsiooni ettepanek oli esitatud kõikide allkirjadega, ei olnud võimalik selle suhtes

kohaldada artikli 49 lõigetes 2 ja 3 kehtestatud menetlust, eriti selles osas, mis puudutab liikmete õigust esitada muudatusettepanekuid“. President hindas, et „neil tingimustel tuleks resolutsiooni ettepanek välja panna vähemalt 30 päevaks ja hiljem saata võimaluse korral pädevatele parlamendiorganitele, kes uurivad kõnealuse teksti suhtes võetud meetmeid, võttes eriti arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu otsust kohtuasjas 230/81: Luksemburgi Suurhertsogiriigi valitsus vs. Euroopa Parlament ning personalieeskirjade sätteid“.

6. Parlamendi president palus kodukorra- ja petitsioonikomisjonil oma 21. märtsi 1983. aasta kirjas avaldada arvamust selle kohta, kas artiklit 49 kohaldata Euroopa Parlamendi sisemise korraldusega seotud asjade suhtes, ja kui vastus oli jaatav, kuidas see mõjutas 7. juuli 1981. aasta resolutsiooniga juhatajale antud volitust (nimetatud komisjoni töödokument, PE 84.980, 18.05.1983).
7. Nimetatud komisjonile esitati 23. märtsi 1983. aasta kirjas teine küsimus, mis käsitles võimalust esitada muudatusettepanekuid ja nende esitamise tähtaegu (sama dokument, PE 84.980).
8. Pärast resolutsiooni esitamisest teavitamist võeti sellelt ära üks allkiri ja lisati neli muud (20. mai 1983. aasta istungi protokoll, EÜT C 161, 20.06.1983, lk 155).
9. Istungi juhataja teavitas 20. mai 1983. aasta istungil täiskogu, et „presidendi 10. märtsi 1983. aasta istungil tehtud avalduse kohaselt oli resolutsiooniettepanek ... saadetud juhatajale ja peasekretärile, mõistes, et selline saatmine ei saa kuidagi mõjutada kodukorra- ja petitsioonikomisjoni arutelude tulemusi“. Protokoll punkti 5 lisati kõnealuse avalduse järele vaidlustatud resolutsiooni tekst ja allakirjutanute nimed.
10. Kodukorra- ja petitsioonikomisjoni 18. mai 1983. aasta aramus edastati presidendile 2. juunil 1983. Kõnealuses arvamuses tõdeb komisjon, et kuna vaidlustatud resolutsiooni ettepanek on saanud allkirja rohkem kui pooltelt liikmetelt, „on sellest saanud selline parlamendi resolutsioon nagu muud“. Arvamuses järeldatakse, et artikli 49 kohast menetlust ei kohaldata siis, kui „parlamendiga on konsulteeritud ... või kui on nõutud oma sisemise korralduse reeglitega seotud konkreetse ülesande teostamist“ (eespool nimetatud dokument PE 84.980, 18.05.1983).
11. Seejärel, kui kõnealuse tõlgenduse osas oli esitatud kodukorra artikli 111 lõike 4 alusel vastuväide (7. juuni 1983. aasta istungi protokoll, dokument PE 85.065, EÜT C 184, 11.07.1983, lk 17), kiitis parlament 9. juuni 1983. aasta istungil heaks „palve saata kõnealune tõlgendus komisjonile tagasi (9. juuni 1983. aasta istungi protokoll, dokument PE 85.067, EÜT C 184, 11.07.1983, lk 104).
12. Järgmisel päeval, 10. juunil 1983, esitas Luksemburgi Suurhertsogiriik kõnealuse resolutsiooni tühistamishagi.
13. President teavitas 10. oktoobri 1983. aasta istungil, et kodukorra- ja petitsioonikomisjoni esimees oli saatnud oma arvamuse, mille kohaselt „pärast seda, kui parlament lükkas 9. juunil 1983. aastal tagasi ... komisjoni esitatud tõlgenduse, tõdes komisjon, et kodukorra artikli 49 muudatusettepanek tuleks esitada parlamendile lähitulevikus ... Igal juhul ei oleks artikli 49 selline muudatus tagasiulatuva jõuga“. Seetõttu leidis president, „et resolutsiooni vastuvõetavust käsitlevad reservatsioonid enam ei kehtinud“.

„Resolutsiooni eseme ja sisu“ osas tuletas ta parlamendile meelde „10. märtsi 1983. aasta istungil tehtud avaldust, mille kohaselt pädevad parlamendiorganid uuriksid kõnealuse teksti osas tehtavaid järeldusi, eelkõige Euroopa Ühenduste Kohtu otsuse kohtuasjas 230/81: Luksemburgi Suurhertsogiriigi valitsus vs. Euroopa Parlament ja personalieeskirjade sätete põhjal“ (EÜT C 307, 14.11.1983, lk 3).

14. Kodukorra- ja petitsioonikomisjon tõdes oma 28. oktoobri 1983. aasta raportis (töödokument nr 1-975, 09.11.1983, PE 86.280/lõplik) artikli 49 tõlgenduse osas, et „Euroopa Parlament lükkas kõnealuse tõlgenduse tagasi 9. juuni 1983. aasta täiskogu istungil“ ning tegi kõnealuse artikli muudatusettepaneku.
15. Sellest ilmneb, et ei juhatuse ega peasekretariaat ei ole praeguseni võtnud meetmeid vaidlustatud resolutsiooni alusel.

Vastuvõetavus

16. Parlament esitab hagi vastuvõetamatuse kohta kaks väidet: esiteks on hagi enneaegne ja teiseks ei ole vaidlustatud resolutsioon otsuse laadi.
17. Esimese väite osas väidab parlament oma kostja vastuses, et vaidlustatud resolutsioon ei saanud olla hagi esemeks, kuna see ei olnud hagi esitamise päeval lõplik akt.
18. Nii vasturepliigist kui ka suulise menetluse käigus esitatud kostja avaldustest ilmneb siiski, et kõnealusest väitest on loobutud. Seetõttu ei ole vaja seda läbi vaadata.
19. Teise väite osas on vaidlustatud resolutsioon parlamendi arvates lihtsalt pädevatele organitele, antud juhul parlamendi juhatusele ja peasekretärile, suunatud üleskutse tegutseda ning mille ainus eesmärk on teha ettepanekuid ja vajaduse korral anda poliitilist orientatsiooni otsustele, mida kõnealused organid peavad tegema; resolutsiooni eesmärk ei ole määrata nende otsuste sisu. Seega on see haldusmeede, mis käsitleb parlamendi sisemist korraldust, ning see iseenesest ei avalda õiguslikku toimet; seetõttu on see sama laadi nagu resolutsioon, mis oli kohtuasjas 230/81 esitatud hagi esemeks.
20. Luksemburgi valitsus väidab, et see, et resolutsioon on otsuse laadi, ilmneb nii sõnastusest kui ka sisust, kuna see sisaldab konkreetseid sätteid, milles jagatakse eelkõige töötajaid ja nähakse ette täpsed rakendusmeetmed.
21. Pööramata liigset tähelepanu verbi „otsustama“ kasutusele resolutsiooni tekstis, tuleks märkida, et resolutsiooni sõnastusest ilmneb, et selles nähakse ette konkreetsete meetmed, millega jagatakse sekretariaadi talitused ja töötajad alaliselt Strasbourgi ja Brüsseli vahel.
22. Kuigi vastab tõele, et vaidlustatud resolutsiooni punktides 2 ja 3 teeb parlament juhatusele ja peasekretärile ülesandeks struktuurimuudatuste algatamise ja ümberkorraldusmeetmete ettevalmistamise, teeb ta seda, kuna ta on teinud otsuse muudatuste ja ümberkorralduse kohta, ning eeldab, et jagamist käsitlevale otsusele järgnevad rakendusmeetmed.
23. Vaidlustatud resolutsiooni sisu läbivaatamisel ilmneb, et resolutsioon on konkreetsuselt ja täpsuselt otsuse laadi, avaldades õiguslikku toimet.
24. Seetõttu tuleb teine väide jätta rahuldamata.

Põhiküsimus

25. Luksemburgi valitsuse arvates on parlament vaidlustatud resolutsiooni vastuvõtmisel ületanud talle asutamislepinguga antud volitusi. Luksemburgi valitsus väidab, et kuigi parlamendil on õigus võtta asjakohaseid meetmeid oma talituste sujuva toimimise tagamiseks, peab ta siiski austama liikmesriikide õigust määrata kindlaks institutsioonide asukoht, mida on kasutatud ajutiselt tehtud otsustes, nagu Euroopa Kohus on tunnistanud eespool viidatud 10. veebruari 1983. aasta otsuses kohtuasjas 230/81. Kõnealusel kohtuotsuses otsustas Euroopa Kohus, et parlament võib säilitada erinevates tööpaikades infrastruktuuri, mis on vajalik selle tagamiseks, et oleks võimalik täita talle usaldatud ülesandeid; igasugune muu otsus viia oma peasekretariaat täielikult või osaliselt üle oli liikmesriikide 8. aprilli 1965. aasta otsuse ühenduse teatavate institutsioonide ja talituste ajutise asukoha kohta artikli 4 rikkumine. Otsustades „jagada peasekretariaadi töötajaid kõige ratsionaalsemal viisil“ üksnes Strasbourgi ja Brüsseli vahel (v.a Luxembourg), s.o meede, mis mõjutab sekretariaati tervikuna, ei ole parlament austanud Euroopa Kohtu eespool nimetatud kohtuotsuses kehtestatud piire.
26. Parlamendi arvates on tal, „nagu Euroopa Kohus kinnitas kohtuasjas 230/81 punktis 39..., liikmesriigi valitsuste volitustest sõltumatu õigus arutada ühendust puudutavat mis tahes küsimust, võtta vastu resolutsioone sellistes küsimustes ... Seega ei saa üksnes asjaolu, et ta võtab vastu resolutsiooni küsimuses, mis võib puudutada liikmesriike, olla liikmesriigi volituste rikkumine“.
27. Peale selle rõhutab parlament, et vaidlustatud resolutsiooni sisu tuleb hinnata presidendi 10. märtsi ja 10. oktoobri 1983. aasta avalduste valguses, mille kohaselt juhatus ja peasekretariaat pidid tegema järeldused kõnealusel resolutsiooni kohta eelkõige Euroopa Kohtu eespool nimetatud kohtuasjas tehtud otsuse ning personalieeskirjade sätete põhjal. Ta väidab, et parlamendi tehtud avalduste valguses on selge, et vaidlustatud resolutsiooni eesmärk ei ole muuta olemasolevat olukorda viisil, mis on vastuolus Euroopa Kohtu otsusega.
28. Kõigepealt tuleks rõhutada, et kuigi on tõsi, et vaidlustatud resolutsioon tuli pärast vastuvõtmist saata juhatajale ja et parlamendi president oli märkinud, et parlamendi pädevad organid „vaataksid läbi selle teksti osas võetavad meetmed, eelkõige Euroopa Ühenduste Kohtu kohtuasjas 230/81 tehtud otsuse põhjal“, tuleb tõdeda, et parlament kinnitas resolutsiooni vastu võttes ühelt poolt oma volitust võtta vaidlustatud meetmeid ning teiselt poolt kavatses täide viia oma soovi jagada oma talitused ja personal muude paikade vahel kui Luxembourg. Neil asjaoludel tuleb hinnata resolutsiooni vastavust liikmesriikide 8. aprilli 1965. aasta otsusele oma teenete põhjal.
29. Teiseks tuleks meele pidada, et 8. aprilli 1965. aasta otsuse ühenduste teatavate institutsioonide ja talituste ajutise asukoha kohta (EÜT 152, 13.07.1967, lk 18; ELT eriväljaanne 01/01, lk 24) artiklis 4 on sätestatud, et „assamblee peasekretariaat ja selle talitused jäävad Luxembourgis“. Samuti tuleb rõhutada, et Euroopa Kohus sedastas eespool viidatud kohtuotsuses, et parlamendil peab „olema võimalik ülal pidada erinevates väljaspool tema sekretariaadi asukohta olevates tööpaikades infrastruktuuri, mis on oluline, et tagada kõikides neis kohtades talle asutamislepingutega antud ülesannete täitmine“.

30. Euroopa Kohus lisas siiski, et töötajate üleviimised ei tohi ületada eespool nimetatud piire, sest mis tahes otsus parlamendi peasekretariaadi ja muude talituste tervikuna või osaliselt, õiguslikult või tegelikult, üleviimiseks oleks 8. aprilli 1965. aasta otsuse artikli 4 ja nende tagatiste rikkumine, mida selle otsusega kavatseti anda Luksemburgi Suurhertsogiriigile, vastavalt Euroopa ühenduste ühtse nõukogu ja ühtse komisjoni asutamislepingu artiklile 37.
31. Vaidlustatud resolutsiooni sisu läbivaatamisel ilmneb, et kõnealuseid piire ei ole austatud. Resolutsioonis on selgesõnaliselt sätestatud peasekretariaadi töötajate jagamine Strasbourgi ja Brüsseli vahel ning peasekretariaadi alaline asukoht neis paikades. Oma viimases põhjenduses viitab parlament Luxembourgile kui kohale, mis „jääb kohtu- ja finantsasutuste asukohaks“. Seetõttu ei asuks sekretariaat enam Luxembourgis.
32. Seetõttu tuleb järeldada, et parlament on ületanud oma volituste piire ja et sellest tulenevalt tuleb vaidlustatud resolutsioon tühistada.

Kohtukulud

33. Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud tasuma kohtukulud.
34. Kuna parlament on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista temalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS

otsustab:

1. Tühistada Euroopa Parlamendi resolutsiooni Euroopa Parlamendi poolt 7. juulil 1981 vastu võetud Zagari raportist tehtavate järelduste kohta (EÜT C 161, 20.06.1983, lk 155).

2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.

Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart
O'Keeffe		
Bosco	Due	Everling
		Kakouris

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. aprillil 1984 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

P. Heim
Wilmar

J. Mertens de